

UŽ TĚ NEPUSTÍM

JOSEFÍNA ŠÍLENÁ

Josefína Šílená

Už tě
nepustím

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-17-6 (pdf)

-I-

Cesta do Brna probíhala celkem v poklidu. Se zapnutou klimatizací a českými hity, které jsme společně s rádiem zpívali, nám bylo fajn. Snažila jsem se nemyslet na předešlou SMS, od Adama. Mobil mě přímo páčil v kapse.

„Ajéje,“ řekl z ničeho nic na dálnici Jirka a zastavil v odstavném pruhu.

„Co se děje?“ nechápala jsem, proč zastavuje.

„Píchli jsme,“ řekl, oblékl si výstražnou vestu a vystoupil z auta. Přední kolo u spolujezdce bylo skoro prázdné. Stála jsem tam u krajnice a kouřila cigaretu.

„Potřebuješ moji pomoc?“ ptala jsem se svého manžela, který lovil z kufru auta hever.

„S tou rukou mi moc nepomůžeš, ale musím vyskládat věci z kufru, protože rezerva je pod ním,“ oznámil mi zoufale.

Asi za půl hodiny jsme se opět vydali na cestu. „Nedáme si někde kafe?“ ptal se Jirka.

Docela jsem se těšila domů, ale na kávu jsem tedy chuť měla.

„Mám pro tebe jedno obrovitánské překvapení,“ mrkl na mě Jirka, když přede mne postavil šálek s kávou na jedné letní zahrádce v nějaké vesnici před Brnem.

„Obrovitánské?“ opakovala jsem. „Mám se začít bát?“ míchala jsem kávu.

„Spíš těšit,“ usmál se na mě. „Vydrž,“ řekl a odskočil si stranou zatelefonovat. „Tak za hodinku to překvapení uvidíš, tedy, jestli chceš,“ strkal si mobil zpět do kapsy.

Jirkovi oči svítily, jako malému dítěti, které poprvé uvidělo vánoční stromeček. „Chci,“ nechtěla jsem zklamat jeho nadšení. „A kde ho uvidím?“

„Když tady tak půlhodinky posedíme, tak tě za tím překvapením dovezu,“ řekl zvesela a parkoval u jedné restaurace s krásnou letní zahrádkou.

„A naznačíš mi aspoň, o co jde?“

Jirka zavrtěl záporně hlavou. Jeho oči se radostně smály. Nevěděla jsem, co má vůbec na mysli. Přemýšlela jsem, co by to mohlo být, ale nic mě nenapadlo. Lžičkou jsem uždibovala kousek medovníku, co mi Jirka přinesl ke kávě.

„Co ruka?“ ptal se. „Bolí?“

„Ani ne,“ usmála jsem se. „Za nějaký čas mi vytáhnou stehy a zbude mi na památku jen jizva,“ pousmála jsem se. Věděla jsem, že pokaždé, když se na tu jizvu později podívám, vzpomenu si na mé poslední milování s Adamem. Pícho mě z toho někde u žaludku. Oskočila jsem si na WC a opláchla si upocené ruce. Na utření tady nic nebylo. Vylovila jsem tedy

z kabelky papírové kapesníky. Automaticky, jsem zkontrolovala mobil. Měla jsem pocit, jako by mě pátil a krátce jsem uvažovala o tom, ho zapnout. Podívala jsem se na sebe do oprýskaného zrcadla a mobil opět vrátila do kapsy.

„Připravená?“ ptal se mě Jirka, když jsem se vrátila.

Přikývla jsem a nechala se odvést někam na předměstí. „Tady je ale krásně,“ řekla jsem při pohledu z okna. Obdivovala jsem rodinné domky s předzahrádkami a natřenými ploty. Před jedním domkem Jirka zastavil. „A jsme tady,“ řekl vesele. Vystoupil, oběhl auto a otevřel mi dveře. Před domem stálo ještě jedno auto, ze kterého vystoupila nějaká ženská a se zářivým úsměvem šla přímo k nám. Jirka se ke mně naklonil a políbil na tvář. Do ucha mi pošeptal. „Tohle překvapení, nám může změnit celý život, ale chci, abys věděla, že je to jen na tobě a pokud nebudeš souhlasit, nikdo se na tebe nebude zlobit.“

Nevěděla jsem, co si o jeho slovech mám myslet. „Snad nechce po mě a po té ženské trojku,“ napadlo mě při pohledu na atraktivní černovlasou ženskou v dokonale stříženém saku.

Jirka mě vzal za ruku a pomalu jsme jí kráčeli naproti. Zářivě se na nás smála a já k ní pocítila ihned odpor.

„Jsem rád, že jste si na nás udělala čas,“ podával jí Jirka ruku.

Otočila se na mě. „Tohle je Radka, moje manželka a tady,“ ukázal na tu ženskou, „Irena, realitní agentka.“

Zmateně jsem zamrkala. „Realitní agentka?“ opakovala jsem. Podaly jsme si ruce. „A co tady děláme?“ otočila jsem se na Jirku. „Uvidíš,“ plácl mě mírně po zadku, ale to už Irena odemykala branku a dveře krásného patrového rodinného domu.

„Dům je kompletně zrekonstruovaný, vybavený centrálním vysáváním a klimatizací,“ spustila Irena monolog. „Stavba je původní, ale odpady a elektřika jsou nové, včetně oken střechy a podlahového topení,“ pokračovala.

Jako omámená, jsem za ní s Jirkou vstoupila do prostorné haly. „Kuchyň je tady,“ ukázala na obrovskou místnost o velikosti panelového bytu, která byla naprosto prázdná, jen na zdi bylo několik zásuvek a pod oknem páková baterie na zdi. „Okna vedou do klidné velké zahrady.“ Vešla jsem a proskleným Francouzským oknem se zadívala ven na sluncem ozářenou zahradu, kde v zadu byly nějaké ovocné stromy. „Dole se nachází dva velké pokoje a jeden menší, hala slouží, jako obývací prostor, koupelna a WC. Druhá větší koupelna a WC, je nahoře. Jsou tam i další tři pokoje a tři šatny,“ ukázala na krásné mahagonové schodiště. „Z půdy se dá vybudovat další místnost, nebo další koupelna,“ oznámila, když jsme si prohlížely patro. Nakoukla jsem zvědavě do koupelny. Byla v ní masážní vana i prostorný sprchový kout. Vedle bylo WC s bidetem a umyvadlem. „Na tohle bych vás ještě chtěla upozornit,“ otočila se na mě. V koupelně byly na zdi menší dvířka. Agentka je otevřela. „Tohle je šachta na špinavé prádlo,“ oznámila mi. „Ta vede přímo do prádelny v suterénu. Stejně dvířka jsou i v dolní koupelně. A tady,“ otevřela posuvné dveře na zdi hned vedle, „Je výtah na koš

s prádlem, který vám prádlo vyveze do prvního, nebo druhého patra, podle potřeby,“ usmála se.

Tak tohle jsem ani ve snu nečekala. S údivem jsem se podívala na Jirku.

„Můžeme vidět ještě ten suterén?“ ptal se Jirka a povzbudivě na mě mrknul.

Byla to prostorná místnost s okny u země, co vedly do zahrady. Bylo zde spousta místa na police, pračku a sušičku, s žehlicím prknem.

„Nechám vás chvíli o samotě, abyste si to tady mohli prohlédnout o samotě,“ řekla nám.

„Bude vám stačit půlhodina?“ otočila se na Jirku.

„Raději hodina,“ řekl směrem k Ireně Jirka.

„Skočím si zatím na kávu,“ usmála se na nás Irena a nechala nás o samotě.

„Tak co tomu říkáš lásko?“ objal mě Jirka v prádelně.

„Ty kupuješ dům?“ řekla jsem překvapeně.

„Ne já, ale my, tedy, jestli budeš chtít. Víš, že jsem už kdysi říkal, že by to chtělo bydlet v domku. Měli bychom tady více soukromí a hlavně žádnou sousedku u výtahu a nevrleho Kopečka pod námi.“

„A kde na to vezmeme? Tohle stojí několik miliónů a ty nemáme.“

„Napadlo mě pronajímat byt. To by nám zaplatilo hypoteční splátky,“ mírně mě odstrčil a podíval se mi do očí. „Na vybavení mám peníze na účtu.“

„A co děti? Na ty jsi zapomněl?“

„No dovol? Tady se budou mít líp, než v centru města. Kousek od cud jezdí autobus do města. Olina se v pohodě dostane do školy a Pavel by přestoupil na místní ZŠ. Tak už mě nenápinej,“ zašeptal. „Líbí se ti tady?“

„Líbí, dokonce moc,“ políbila jsem ho. „Ale záleží na dětech, co tomu řeknou.“ Jirkův spokojený úsměv trochu ztuhl.

Prošli jsme si dům ještě jednou. Společně vyšli na zahradu. Z kuchyně se Francouzským oknem vyšlo na prostornou terasu a dál se zelenal nádherně upravený trávník s nádherným zapuštěným bazénem tak na deset temp, který byl přikrytý plastovou kopulí, a až v zadu asi pět ovocných stromů. „Na terase před kuchyní se bude dařit bylinkám, co máš tak ráda a na nějaké záhonky je tady místa spousta. Dole v tom menším pokoji si uděláš dílnu pro svoje šití, a když ti přijde Tomáš, nebo nějaký jeho kolega, tak tam budete mít klid,“ mrkl na mě. „Jen si budeš muset rozmyslet, jakou budeš chtít kuchyň, kde bude sedací souprava a hlavně, kde budeme mít ložnici,“ pohladil mě po těch slovech po zadku. „Tenhle pokoj je na východ, to by bylo ideální, nemyslíš?“ vedl mě do jednoho pokoje v přízemí. „Děti by měly pokoje nahoře, a my tady naprosté soukromí,“ stál u mě a pomalu mi začal rozepínat knoflíky na

propínacích šatech. Když mi je sundal, přitiskl se na mě. Jeho vzrušení mě tlačilo do stehna. Otočil mě čelem ke zdi a líbal mě na zádech. Při tom mi stáhl kalhotky a nedočkavě si stáhl kalhoty. „Jen si představ, jak tady spolu budeme řídit a nikdo nás neuslyší,“ řekl a pronikl do mě zezadu.

Já pořád myslela spíš na to, co tomu řeknou děti, že se z ničeho nic odstěhujeme. „Jak říkám, podle dětí,“ řekla jsem, když bylo po všem. Docela mě mrzelo, že jsem si to milování neužila.

„Fajn, pojedeme se jich zeptat,“ řekl, když se oblékal.

„Jako kdy?“ ptala jsem se.

„Teď!“ zvolal zvesela.

Vyšli jsme před dům. Agentka se opírala o své auto a kouřila. Když nás uviděla, zahasila cigaretu a otočila se k nám.

„Ještě musíme něco malého vyřešit, ale do večera se vám ozvu,“ vrátil jí Jirka klíče od domu.

„Rezervaci máte do příštího pátku, podle dohody,“ usmála se na něj. „Ale klidně zavolejte i v noci,“ vzala si klíče, rozloučila se s námi a odjela.

Z venku jsem si prohlížela dům. Byl moc hezký. Bílá fasáda, vysoký hnědý dřevěný plot, který vedl po celém pozemku a přes který nebylo vidět. Dva menší balkony v pokojích našich dětí. Nasedli jsme tedy do auta a vyrazili za dětmi na tábor. Nebylo to nijak daleko. U bány jsme se ohlásili hlídce a ta je nechala někým vyvolat. Po nějaké chvíli přiběhl Pavel a za ním pelášila Olina. Oba v plavkách. Při pohledu na nás se zarazili.

„Neberete nás domů, že?“ ptala se Olina.

„Mami?“ ptal se Pavel.

„Ne, nebereme,“ usmála jsem se na ně. „Jen bychom vás chtěli vzít na zmrzlinu, tedy, jestli to půjde.“

Na chvilku odběhly a vrátili se oblečení i s jejich vedoucím. S pozváním na zmrzlinu souhlasil. Kousek od cud byla malá, ale velice příjemná cukrárna. Sedli jsme si ven na zahrádku. Jirka objednal dva obrovské poháry a dvě kávy.

„Vy se rozvádíte?“ ptala se překvapeně Olina.

„Jak tě to napadlo?“ podíval se na ni Jirka.

„Tak, Petra, kámoška mi říkala, že přesně takhle jí rodiče oznámili, že se rozvádějí a po návratu z tábora už měla své věci přestěhované v jiném bytě, kde bydlela s matkou a jejím odporným přítelem.“

„Ne, nerozvádíme se,“ pohládila jsem ji po vlasech. „Jen tatínek by vám rád něco oznámil,“ otočila jsem pohled na Jirku a napila se kávy.

Na Jirkovi bylo vidět, jak je nervózní. Nechala jsem to na něm, koneckonců, byl to jeho nápad.

„To jako, že bychom už nebydleli v našem bytě, ale v cizím domě?“ ptala se Olina.

„Ne v cizím, ale v našem,“ opravil ji Jirka.

„A budeme mít psa?“ ptal se Pavel, který dojídal pohár. Pusu měl celou ulepenou od zmrzliny.

„Proč ne, když bude maminka souhlasit. Místa je tam dost, dokonce i bazén,“ mrkl na něj Jirka.

„Jenže máma se psem nikdy souhlasit nebude,“ řekla zklamaně Olina.

„Když to nebude veliké tele, jako má strýc Franta, tak proč ne,“ podívala jsem se na Olinu.

Prekvapeně zamrkala. „Fakt? Teda mami!“ objala mě.

„Ale je tady takový problém ze školou,“ podívala jsem se na Pavla. „Musel by si přestoupit. Do tvé školy je to daleko a nová je kousek od domu,“ čekala jsem, že s přestupem nebude souhlasit.

„Tak fajn,“ řekl po chvíli. „Kvůli psovi klidně.“

„A kde to vůbec je?“ ptala se Olina.

„Tak to není tak daleko, stejně měním školu, když jdu do prváku a Pavel to nebude mít za kamarády zas tak daleko,“ poznamenala moudře.

„Anebo můžou jezdit kluci k nám, za psem a do bazénu,“ plánoval si Pavel.

„Šlo to až nečekaně lehce,“ řekl Jirka, když jsme se s dětmi rozloučili.

„Taky si říkám.“

„Tak co?“ vytáhl Jirka mobil. „Mám volat, že to bereme?“

Podívala jsem se na něj. Vypadal tak šťastně a doslova mi visel na rtech. „Volej,“ řekla jsem.

„Domluveno,“ slyšela jsem Jirku říkat do mobilu. „Zítřka ráno se stavím podepsat smlouvu a pro klíče. A co ten náš byt?“ Chvilí poslouchal a potom řekl. „Dobře, tak večer nashledanou.“

Otočil se na mě. „Večer se staví Irena a vyfotí si náš byt, aby se pronajal co nejdříve. Za čtrnáct dní začíná škola a děti se vrací z tábora, myslíš, že bychom se stihli přestěhovat?“

„Za čtrnáct dní, bez kuchyně a nábytku?“ ptala jsem se nevěřicně. „Vyrobí kuchyň bude trvat nejméně měsíc,“ zapochybovala jsem nahlas.

„Ale miláčku,“ usmál se na mě za jízdy. „To je detail.“

Po cestě jsme se stavili na pozdní oběd. „Hned zítra, jak podepíšu smlouvu, zajedeme do domu, vše změříme a objednáme,“ plánoval si Jirka nahlas.

Doma jsme si uvařili kávu a seděli s ní na naší terase. „Neříkej, že se ti bude stýskat po tomhle výhledu na zaprášené střechy plné tlustých holubů a jejich trusu. Místo toho budeme koukat v klidu do zeleně a co víc, klidně se tam můžeš opalovat nahý. Ploty jsou tam dosti vysoké,“ smál se šibalsky.

Ozval se zvonek u dveří. „Pojďte dál,“ slyšela jsem mluvit Jirku v předsíni. „Nezouvejte se.“

V předsíni stála realitní agentka Irena s nějakým nepříjemným chlápkem už od pohledu. Byl asi v mém věku. Nepřirozeně hubený, mastné krátké vlasy nalepené na vysokém čele. V obličejí mi připadal vysušený. Černé hranaté obroučky jeho brýlí, ho dělaly přísným. Malé unavené očička mě pozorovala.

„Dovolte, abych vás představila,“ spustila agentka. „Náš firemní právník a zároveň můj přítel pan Ducháček.“

Podal mi upocenou ruku. Připadalo mi, jako bych se chytla mokré leklé ryby.

„Nezlobte se, že jsme tady oba, ale už dlouho sháníme nějaký přijatelný byt k pronajmutí,“ rozhlížela se kolem.

„Tak směle dál,“ smál se na ně Jirka.

Ducháček si dal své upoceně ruce za záda a nechal se provést bytem. „Byt je napsaný na vás oba?“ ptal se.

„Ne, je můj. Dostala jsem ho darem od rodičů,“ odpověděla jsem po pravdě.

„A rodiče máte kde?“ propíchl mě očima.

„Už nežijí,“ odpověděl za mě Jirka.

„Aha,“ řekl. „Takže darovací smlouvu a vše k tomu potřebné máte?“

„Jistě,“ odpověděla jsem.

„A mohl bych je vidět?“

Agentka se smívala, jako měsíček na hnoji. „Nedáte si kávu?“ ptal se Jirka.

Oba přikývli. „Posad'te se zatím na terasu, já ji připravím,“ otočil se na patě a šel do kuchyně.

„No a já přinesu ty papíry,“ řekla jsem.

S velkým šanonem v ruce, jsem šla za Jirkou do kuchyně. „Jak ten slizoun dopije to kafe, tak ten hrnek vyhod',“ pošeptala jsem mu. „Je odporný,“ mrkla jsem na něj a šla na terasu.

„Tak tady to je,“ podávala jsem mu šanon s dokumentací. Nechala jsem, ať si ji celou v klidu prostuduje.

„Jací jsou tady sousedé?“ ptala se Irena. „Nějaké děti? Nebo miminka?“

„Ne, jen více méně staří lidé,“ pokrčila jsem rameny.

„Takže je tady klid a nikdo si nepouští hlasitou hudbu, není tady slyšet žádný brek, nebo dupání po schodech a podobně?“ ptal se Ducháček.

Zakroutila jsem hlavou.

„Kdepak, tady je naprostý klid a proto na nás někdy soused pod námi bouchá, když si pustíme trochu hlasitěji hudbu,“ smál se Jirka a postavil podnos s kávou na stůl.

„Mohla byste mi ukázat ještě koupelnu a toaletu?“ ptala se Irena.

„Jistě,“ usmála jsem se a vedla ji do koupelny.

„Nebude vám vadit, když toaletu použiji?“ usmála se rozpačitě.

„Ale vůbec ne,“ odpověděla jsem a šla zpět na terasu.

„Tak jak říkám, s cenou za pronájem souhlasím,“ říkal Ducháček Jirkovi při mém návratu.

„Ale moje podmínka je ta, že tady zůstane veškeré vybavení bytu, včetně nádobí, pračky, myčky, nábytku a tak.“

„I postele?“ ptala jsem se více méně z legrace.

„Samozřejmě,“ podíval se na mě přísně přes hranaté obroučky brýlí.

Svou odpovědí mě docela šokoval.

„Tak domluveno,“ řekl a už se zvedal k odchodu. „Posledního srpna si předáme klíče. Zítra se uvidíme u mě v kanceláři při podepisování smlouvy. Promiňte, musím jít, manželka na mě čeká,“ řekl a tím mě šokoval znovu.

„Nashledanou,“ podal nám opět upocenou ruku a i s Irenou odešel na chodbu, kde Irena pohotově přivolala výtah a dokonce mu podržela dveře, aby do něj mohl nastoupit, jako první.

„Nashledanou,“ culila se na nás Irena a zalezla za Ducháčkem do výtahu.

„Co to jako bylo?“ ptala jsem se překvapeně. „Tady toto odporné stvoření má milenku?“ nechápala jsem. V rychlosti jsem si v koupelně několikrát umyla ruce antibakteriálním mýdlem. „Ten hrnek nevyhazuj!“ volala jsem na Jirku. „Bylo by to zbytečné.“

„Taky mě to překvapilo,“ připustil Jirka. „Taková hezká ženská a má toto, jako milence,“ smál se. „Ale na druhé straně jsem rád, že nemusíme podstupovat prohlídky a zdlouhavé vyjednávání,“ dodal.

„Taková hezká ženská?“ zopakovala jsem po něm.

Překvapeně se na mě otočil. „Co?“ ptal se.

„Opakuji to, co jsi řekl o Ireně. Taková hezká ženská?“ blížila jsem se k němu na terasu, kde seděl na lehátku.

„Ale zlato, ty víš, jak to myslím,“ usmál se.

„No to nevím,“ řekla jsem na oko přísně. „Uvědomuješ si, že od zítřka nás čeká docela honička?“ posadila jsem se k němu na lehátko.

„Neboj, to zvládneme,“ pohladil mě po vlasech. „Nedáme si koupel?“ navrhl.

Ve vaně plné pěny jsme si plánovali, jaká budou krásná letní rána na terase a podobně. „A až děti odjedou opět na tábor, budeme spolu ležet nazí u bazénu a milovat se ve vodě,“ začal mi při těch slovech dráždit bradavky.

„A co tvoje práce?“ ptala jsem se. „Jak to budeš zvládat?“ připadala jsem si nepřírozeně s rukou stále zvednutou, aby se nenamočila.

„Mám tam Luboše, je schopný,“ řekl a přisunul si mě blíž. Pod vodní hladinou jsem cítila jeho vzrušení. Odejmula jsem ho nohama kolem pasu a nechala ho do mě vstoupit. Po vyvrcholení, kterého jsme dosáhli zároveň, jsme se namydli, opláchli a objednali si velkou šunkovou pizzu. Snědli jsme ji u zapnuté televize jen v županech, ale ani jeden jsme se nesoustředili na to, co v televizi běží.

„Na co myslíš, láska?“ ptal se Jirka.

„Asi na to, co ty. Nebo nemám pravdu?“ položila jsem mu hlavu na rameno. „Bude se mi po tomto bytě stýskat.“

„Ale miláčku, přece ho neprodáváme, to bych ani nechtěl.“

„Já vím. A taky přemýšlím, jestli ten dům není trochu moc.“

„Jak moc?“ podíval se na mě.

„No moc velký a luxusní,“ vdyhla jsem. „Vždyť já jsem obyčejná ženská, co ve firmě šroubuje vypínače,“ viděla jsem jeho pohled. „Ale mám nejlepšího manžela pod sluncem,“ dodala jsem.

Usmál se. „Pro tebe a děti není nic, moc. Kdyby to šlo, dal bych vám ještě víc,“ pošeptal mi, vypnul televizi a za ruku mě odvedl do ložnice, kde rozsvítil světlo na storpě.

„Příští rok touto dobou,“ říkal potichu a rozvazoval mi pásek u županu. „Tady na tomhle místě nebudeš mít tady ty pásy od plavek,“ sklonil se, políbil mi bílé místo, které nebylo opálené na levém rameni. „A ani tady,“ udělal totéž na pravém. Nechal sklouznout župan na zem. Položil mě na postel a líbal po celém těle. Začala jsem se třást vzrušením. Chtěla jsem ho pohladit, ale zakroutil hlavou. „Uvolni se,“ šeptal. Za chvíli, jsem se svíjela ve slastném opojení a tlumila své výkřiky, které se mi draly do hrdla. Jirka přidával na intenzitě a já to nevydržela a po chvíli jsem křičela rozkočí nahlas.

Ze slastného opojení, mě probral nějaký zvuk, který se po chvíli opakoval.

„Slyšíš?“ smál se Jirka. „Kopeček opět bouchá na topení,“ smál se.

„Máš asi pravdu,“ smála jsem se s ním. „Po tomto se mi stýskat nebude,“ překulila jsem se na něj a jeho rozkoš, kterou mi před chvílí poskytl, jsem mu oplatila.

-II-

„Rady,“ budil mě polibkem na tvář Jirka. „Jedu podepsat tu smlouvu a pro klíč.“

Proloupala jsem líně oko. „Mám jet s tebou?“

„Nemusíš, jen asi tak za dvě hodiny pro tebe přijedu a pojedeme na obří nákupy, tak se prober, kočko, zavolám ti na mobil,“ dal mi ještě jednu pusu na tvář a byl pryč.

„Tak se mi to nezdálo,“ říkala jsem si sama pro sebe, když jsem se slastně protahovala. U snídaně na terase, kde jsem se malovala a popíjela kávu, mi došlo, že mám stále vypnutý mobil. Nezbyvalo mi nic jiného, než jej zapnout. Po chvíli mi pípání oznamovalo několik SMS zpráv a jeden nepřijatý hovor. Ten byl od Jany, mé kolegyně z práce. Vytočila jsem její číslo.

„Ano?“ ozvalo se ospale do telefonu.

„Ahoj Jani, já tě asi budím, to jsem nechtěla.“

„To je v pořádku,“ zívla do telefonu.

„Měla jsem od tebe nepřijatý hovor,“ spustila jsem na omluvu.

„Chtěla jsem s tebou zajít na víno,“ řekla. „Oplatit ti tvoje poslední pozvání.“

„To je od tebe milé, ale já teď asi nebudu mít čas,“ řekla jsem zklamaně.

„Takže to stěhování klaplo?“

Docela mě tou otázkou překvapila. „Jak to víš?“

„Od Luboše, ale neříkej Jirkovi, že mi to řekl.“

„Neboj, neřeknu,“ smála jsem se.

„Kdybys cokoli potřebovala, ozvi se, ale určitě,“ nabídla mi.

„Díky, seš hodná,“ řekla jsem a zavěsila.

Jedna SMS byla od dětí: BYL TO SOK, TO STEHOVANI, ALE TESIME SE NA PSA.

Jak jinak, pomyslela jsem si. Tak to se tomu psovi asi nevyhneme. Doufám, že mi do domu nepřitáhnou bernardýna, nebo vlkodava, usmála jsem se své myšlence.

Další SMS psala Romany: BUDU DO KONCE PRAZDNIN V ITALII, OZVU SE, AZ PRIJEDU.

Tak přece se jí podařilo jet letos k moři, pousmála jsem se. Byla jsem ráda za ni, protože Romana moře milovala.

Poslední SMS byla z nějakého čísla: NEMEL JSEM TE NECHAT ODJET. A.

Při čtení této zprávy mě píchlo někde u žaludku. Asi si budu muset opravdu změnit číslo, uvažovala jsem vážně. Na SMS, jsem neodepisovala. Když jsem byla oblečená a namalovaná volal mi na mobil Jirka.

„Čekám před domem, mám jít nahoru?“

„Ne, vydrž, hned jsem dole,“ řekla jsem z vesela. V chodbě jsem popadla kabelku, vklouzla do sandálů, v rychlosti za sebou zabouchla dveře a spěchala přivolat výtah.

„To je nějakýho spěchu, po ránu,“ slyšela jsem sousedku z bytu od naproti, která šla také k výtahu. „Jeden by řekl, že po tom včerejším nočním kraválu, budete unavená,“ neodpustila si jedovatou poznámku.

„Také vám přeji krásné ráno,“ řekla jsem a na výtah nečekala. Seběhla jsem těch šest pater po schodech. „Za chvíli tady budeš mít klid i Kopeček,“ blesklo mi hlavou. S úsměvem, jsem otevřela dveře od domu.

„Vidím, že máš dobrou náladu,“ smál se Jirka, když jsem k němu nasedla do auta.

„A kdo by neměl?“ políbila jsem ho na rty.

Před autem stála sousedka, koukala na nás a kroutila hlavou. Oba jsme se tomu zasmáli a jeli pryč.

„Tak kam nejdřív?“ ptala jsem se.

„Dostal jsem tip na úžasné studio, kde ti vyrobí takovou kuchyň o jaké se ti ani nesnělo,“ mrkl na mě.

Za chvíli jsme se procházeli po jednom vyhlášeném kuchyňském studiu, kde všichni prodavači a návrháři chodily v oblecích a kravátách a ženy měly na sobě sice slušivé, ale docela upjaté kostýmy. Jirka byl v kraťasech a tričku, já v riflové mini a vasilu. Necítila jsem se tam mezi nimi moc dobře.

„Máte přání?“ ptal se nás jeden chlápek při těle nepřijemným hlasem.

„Ano,“ spustil Jirka. „Potřebovali bychom kuchyň.“

„To jsem rád, že si tady nechcete koupit třeba... meloun,“ řekl jízlivě. Prohlížel si nás. „Jestli vám mohu poradit, jed'te do nějakého obchodního domu, tady prodáváme luxusní kuchyně na míru a jak tak na vás koukám, na to, co tady nabízíme, byste neměli,“ řekl naprosto vážným a přísným hlasem.

V tu chvíli mě bylo šíleně trapně. Připadala jsem si, jako by mi ten dotyčný vrazil pár facek. Chtěla jsem se otočit, ale Jirka šel za jednou z žen, která tady seděla u počítače.

„Nerad vyrušuji, ale mohl bych mluvit s vedoucím, nebo majitelem?“ ptal se jí zdvořile.

„Ale jistě,“ usmála se na něj mile, zvedla telefon a něco do něj říkala. „Chvilinku strpení. Nedáte si kávu?“ ptala se.

„Ne děkujeme,“ usmál se na ní Jirka.

„Tady pán by s vámi rád mluvil,“ říkala docela pohlednému chlápku, který byl také v saku a kravatě.

„Dobrý den, já jsem Novotný, majitel. Jak vám mohu pomoci?“ ptal se.

„No víte, právě jsme se ženou koupili dům a chtěli jsme si u vás objednat kuchyň na zakázku,“ vylovil z tašky plány našeho nového domu. Nalistoval v nich kuchyň.

„Ale to je nádherný prostor,“ podotkl, když se sklonil nad papíry majitel Novotný. „To nebude problém, jsme ochotni vám do zítřka vypracovat návrh na počítači a potom by se upravil podle vašich představ,“ usmál se na mě. „Určitě budete spokojeni.“

„Nechtě mě prosím domluvit,“ podíval se na něj Jirka. „Opravdu jsme měli zájem si u vás kuchyni objednat, protože jsem na vás dostal velice slušné doporučení,“ pokračoval Jirka. „Ale bohužel nám váš kolega oznámil, že jste velice drazí a že máme jít do obchodního domu, protože na to, co nabízíte, cituji: nemáme.“

Novotný zbledl. „Prosím?“ ptal se, jako by špatně slyšel.

„Tak jsem vám chtěl jen říct, že do obchodního domu nejdeme, ale určitě nejste jediné studio, kde nám poskytnou kuchyni podle našich představ.“ Po těchto slovech zavřel Jirka šanon s plány domu, vrátil je zpět do aktovky a společně jsme odcházeli. Nečekaně se otočil a zamířil zpět k protivnému chlápku. „Děkuji vám velice za vaši cennou radu,“ řekl mu Jirka.

„Pane Pokorný!“ řval na něj majitel. „Opravdu neděláte čest svému jménu! Dám vám jednu radu!“ řval na něj tak, že se to rozléhalo po celém studiu. „Pořádně si to tady prohlédněte, protože jste tady naposledy. Máte na hodinu výpověď!!!“

Jirka vyšel ze studia se spokojeným výrazem na tváři. Bylo mi to celkově nepříjemné, ale na druhou stranu, pokud takhle jednal se zákazníky, patřilo mu to.

„Počkejte prosím!“ bylo slyšet volání za námi. „Pane Černý!“

Otočili jsme se po hlase. Majitel studia za námi vyběhl na parkoviště.

„Vy mě znáte?“ ptal se překvapený Jirka.

„Ovšem. Prosím, počkejte, já věřím, že se nějak domluvíme,“ vydal ze sebe udýchaně. „Jsem ochotný se vašeho projektu ujmout osobně a domluvíme i nějakou slevu.“

Jirka se na mě podíval. Pokrčila jsem rameny.

„Nechte mi tady plán vaší kuchyně a já vám do zítřka vypracuji na počítači několik návrhů zdarma,“ navrhl majitel.

„Tak dobře,“ souhlasil Jirka. „Ale do večera,“ podíval se na něj přísně.

Jirkova slova ho trochu zarazila. „Dobrá,“ souhlasil. „V osm večer to bude hotové,“ řekl a odcházel z parkoviště s plánem naší kuchyně zpět do studia.

Když jsme nasedali do auta, Jirkovi se rozezněl mobil. Měla jsem tušení, že tímto naše nákupy skončily.

„Musím do práce,“ oznámil mi. Ani jsem nebyla zklamaná. Vždycky to tak skončilo. „Kam chceš, abych tě dovezl?“ otočil se na mě zklamaně, když pro změnu zvonil mobil mě.

„Ahoj Tomáši,“ řekla jsem zvesela do telefonu. „Co se děje?“

„Co by se dělo, kočičko. Jen mě tak napadlo, že mám volno a jestli si nechceš jít třeba něco koupit,“ oznamoval zvonivým hlasem.

„No vlastně voláš jako na zavalanou!“ usmála jsem se. „Ve skutečnosti potřebuju udělat nehorázně velký nákup a tvůj báječný vkus by mi pomohl.“

Bylo slyšet, jak se potěšeně zasmál. „Tak kde se sejdeme? Mám přijet k tobě?“

„Nevadilo by ti, kdybychom se setkali jinde?“ ptala jsem se a Jirkovi pošeptala, ať mě doveze do našeho nového domu. Tomášovi jsem nadiktovala adresu a zavěsila s tím, že do hodiny tam bude. „Potřebovala bych počítač,“ koukla jsem na Jirku.

„Mám v kufru notebook,“ oznámil mi. „Co máš v plánu?“ ptal se.

„Tomáš má báječný vkus, tak ho požádám, aby mi pomohl zařídit náš dům,“ sdělila jsem mu můj skvělý plán.

„Ale nepřeženejte to,“ oznamoval mi trochu vyvedený z míry.

„A můžeme si to vlastně dovolit, koupit všechno zbrusu nové?“ ptala jsem se s obavou.

„Buď v klidu. Kup vše co se ti bude líbit, jen opatrně, ať to není moc..., no prostě moc,“ řekl.

„Neboj,“ mrkla jsem na něj. Nechala jsem se dovést do našeho nového domu a s notebookem pod paží, jsem odemkla dveře. Dům se mi zdál mnohem větší, než, když jsem ho viděla poprvé. Znovu jsem si ho celý prošla. Když jsem se vrátila zpět do haly, bylo slyšet parkování auta. Koukla jsem z okna a viděla Tomáše, jak váhavě stojí před domem.

„Tak tě u nás vítám!“ volala jsem na schodech, které vedly do domu a ze kterých bylo vidět na ulici přes vysoký plot.

„Ty kráso!“ volal Tomáš. „Tady jako bydlíš?“

„Ještě ne, až za čtrnáct dní,“ smála jsem se. „Pojď dál, ale kafe ti asi nenabídnu,“ řekla jsem omluvně.

„Tak tomu říkám domeček,“ pronesl Tomáš v hale. „Ale něco mu chybí.“

„Jak to myslíš?“ ptala jsem se.

„No kde máš nábytek a tak?“ mávl rukou.

„Tady!“ ukázala jsem na notebook. „Chtěla jsem tě poprosit, jestli bys mi nepomohl tento dům vybavit,“ navrhla jsem opatrně.

Musela jsem se smát nad Tomášovou reakcí. Překvapením otevřel pusu dokořán, mírně se pokrčil v kolenou, rukama si zakryl pusu a radostně vyskočil a při tom výskl. „Počkej, jako fakt?“ ptal se nevěřičně.

„Asi toho chci po tobě moc, vid’?“ řekla jsem.

„Ani omylem, beruško. Tohle je to nejlepší, co mě kdy potkalo!“ volal radostně a začal procházet dům. „Asi bych začal ložnici,“ mrkl na mě. „Nebo kuchyni?“ zapochyboval.

„Kuchyni ne,“ řekla jsem a vyličila mu dnešní příhodu v kuchyňském studiu.

„Parchant,“ prohodil. „Z toho majitele bych vydodal co největší slevu. Mám nápad!“ volal a zároveň tleskal radostně do dlaní. „V naší skupině máme výborného architekta,“ podíval se na mě. „Mohl bych mu zavolat, jestli by ti nevadilo.“

„Volej,“ smála jsem se jeho nadšení.

Po chvilce dotyčný ochotně přijel a stejně nadšeně zvolal, když mu Tomáš oznámil. Co se po něm chce. Zprvu, jsem se snažila do jejich vášnivých debat zapojit, ale pochopila jsem, že je to zbytečné a jen jim překážím. Rozumně jsem opustila dům a šla se porozhlédnout po okolí. Na konci ulice se rozprostíralo malé, ale velice příjemné náměstíčko. Bylo zde spousta obchůdků a mezi nimi i pizzerie a cukrárna. Vrátila jsem se do domu s pizzou, třemi kávami a několika zákusky.

„Nesu něco na jídlo!“ volala jsem ve dveřích. Společně jsme si k jídlu sedli na trasu na schod.

„Myslím, že budeš spokojená,“ jásal Tomáš. „Počkej, ukážu ti, co jsme s Jarkem našli na internetu,“ volal a odběhl pro notebook.

Musím uznat, že tak dobře bych nikdy nevybrala. Ukazovali mi nadšeně parádní sedací soupravu a hned názorně předváděli, kde by se nejlépe vyjímala. Byla jsem nadšená z vysokého a obrovského letiště do ložnice.

„Tak a teď je na tobě, jestli s tím vším souhlasíš,“ podíval se na mě Jarek.

„Teda Jari,“ řekla jsem. „Ty máš talent.“

„Ale jdi,“ plácl mě přes bolavou ruku. Zasyčela jsem bolestí. „Ježíši, promiň,“ řekl plný rozpaků. „Tak co? Objednáme to?“ ptal se a doslova mi visel na rtech.

„Objednáme,“ souhlasila jsem.

„Tak a je to. Do středy se to musí zaplatit a příští týden to dovezou,“ jásal Tomáš. „Ale ještě to chce spoustu věcí, jako třeba povlečení, ručníky, záclony a tak,“ vyjmenovával Tomáš.

„Tak se zítra ráno sejdeme. Já si doma promyslím, co by se kam hodilo, jaké barvy a tak,“ navrhl Jarek.

„Dobrý nápad,“ jásal Tomáš.

Koukla jsem na mobilu na hodiny. „Páni, už bude sedm,“ řekla jsem nevěřičně. „Co jsem vám dlužná?“ ptala jsem se.

„O tom zatím nemluv,“ mávl rukou Jarek. „Uvidíme se zítra, pá!“ volali na mě už na schodech. Před brankou se srazili s Jirkou. Ten jen překvapeně zamrkal. Pozdravili se, něco málo spolu prohodili a zasmáli se.

„Ahoj lásko,“ políbil mě. „Promiň, že jdu tak pozdě.“

„Nic si z toho nedělej, stejně bys tady jen překážel,“ oplatila jsem mu polibek.

„Jak to šlo?“ ptal se smírnou obavou v hlase.

„Báječně!“ zvolala jsem nadšeně. „Nábytek je objednaný, jen ho zbývá zaplatit,“ mrkla jsem na něj.

„A kdy nám ho dovezou?“

„Pokud to zaplatíme do středy, tak příští týden.“

„Tak víš co?“ mrkl na mě. „Zaplatíme ho hned. Proč to odkládat,“ chopil se notebooku a šel s ním na terasu, kde si ho položil na kolena, když seděl na schodech.

„Teda,“ pronesl. „To není zrovna nejlevnější,“ koukl na mě.

„Mám něco stornovat?“ ptala jsem se.

„Kdepak,“ usmál se na mě.

Posadila jsem se vedle něj. Asi za pět minut zaklapl notebook a pak ho položil vedle sebe.

„Byl to dlouhý den,“ objal mě kolem ramen.

„To tedy byl,“ souhlasila jsem.

„Ale celou dobu, jsem si něco představoval,“ podíval se po očku na mě. Myslela jsem si, že si představoval, něco ohledně domu a tak, ale místo toho mě vzal za ruku a kráčel se mnou přes velkou zahradu, kolem bazénu dozadu k ovocným stromům. Opřel mě o jeden kmen zády a políbil. Tohle byl celý Jirka, usmála jsem se v duchu a oplácela mu jeho polibky. Sáhla mi pod sukni a stáhl kalhotky. Osvobodil své vzrušení z oblečení, nadzvedl mi jednu nohu a pronikl do mě. Prohnula jsem se v zádech a nechala do sebe vstoupit víc. Držela jsem se ho kolem ramen a cítila, jak mnou prostupuje horká vlna slastného orgasmu.

„Na tohle jsem myslel celý den,“ zašeptal mi do ucha. „Škoda, že musíme odejít. Chtěl bych se s tebou milovat ve všech místnostech, v domě,“ řekl zklamaně.

„Tak tady jsou ty návrhy,“ ukazoval nám majitel kuchyňského studia Novotný. „A tady jsou ceny,“ otočil monitor tak, abychom lépe viděli.

Jeden návrh se mi líbil nejvíc. Byla jsem z něj docela nadšená, ale nechtěla jsem své nadšení dávat najevo. Linka byla z přírodního světlého masivu a tmavé pracovní desky. U prostřed kuchyně stál docela velký ostrůvek a v něm byl zabudován dřez a varná deska. Bylo v něm zabudováno několik zásuvek a na jedné straně byl protáhlý, jako bar. Další dřez byl pod oknem. Skříňky byly krásně zdobené zlatou lištou. Prosklená dvířka z mléčného skla, osvětlená. Dokonce byla v návrhu zabudovaná i obrovská lednice.

„Tak co?“ pohládl mě Jirka po rameni. „Líbí se ti nějaká?“

„Snad tahle,“ řekla jsem nenuceně.

Jirka se podíval na kuchyň, na cenu a potom na Novotného.

„Paní má výborný vkus,“ smál se potěšeně.

„Nejsem si jistý tou cenou,“ spustil Jirka.

„Ale ta cena je i s elektrospotřebiči,“ koktal Novotný.

„Přesto si myslím, že vám můžete poskytnout nějakou slevu,“ podíval se na něj Jirka.

„Řekněme tak deset procent?“

Chvíli bylo ticho. „Tak tedy dobrá,“ souhlasil neochotně. „K dodání bude za tři týdny od zaplacení.“

„K dodání bude za čtrnáct dní a platím ihned,“ odpověděl mu Jirka.

Musela jsem se kousat do rtu, abych se nesmála.

„Ale je potřeba zaměřit zdi, aby seděla při montáži,“ blekotal rozpačitě.

„Fajn, tak jedeme zaměřovat,“ tleskl do dlaní Jirka.

„Ale to dělají technici a tady už žádný není,“ pokrčil omluvně rameny. „Jedině snad, moment,“ odběhl někam dozadu.

„Tady Petr,“ ukázal na jednoho mladíka. „Pojede s vámi ihned.“

„Domluveno,“ usmál se Jirka a s fakturou šel k pokladně.

„Chcete někam hodit Petře?“ ptala jsem se ho, když byl s měřením hotový.

„Jestli jedete do centra, tak někam tam,“ řekl ledabyle. „Díky a nashle,“ zabouchnul za sebou dveře, když mu Jirka zastavil v centru města.

„Mám příšerný hlad,“ otočil se na mě od volantu. „Nezajdeme někam na večeři?“

„V tomhle oblečení, leda do fastfůdu,“ pronesla jsem.

„A proč ne?“

Za chvíli jsme seděli venku na dřevěné lavici a vychutnávali si kuře z KFC.

„Zítra musíš taky do práce?“ ptala jsem se.

Jirka jen přikývl. „Je toho na tebe moc?“

„Ani ne, mám dvě skvělé pomocnice. Zítra jdeme kupovat záclony, povlečení a tak.“

„Tak tady máš kartu,“ mrkl na mě.

Celý týden nakupování, mě docela vysílilo. Naštěstí Jirka zařídil Pavlovi přestup na místní školu. V pátek ráno se ozval telefon s neznámým číslem. Bylo docela brzy. Jirka spokojeně oddychoval vedle mě.

„Ano?“ ptala jsem se do telefonu za chůze z ložnice, abych Jirku nevzbudila. „Jiří, vstávej,“ cloumala jsem za Jirkovo rameno.

„Co se děje?“ ptal se nevrle.

„Musíme jet. Před domem stojí kamión s nábytkem,“ oznamovala jsem mu a prohrabávala se ve skříni s oblečením.

„Co? Už?“ ptal se nechápavě.

V kuchyni jsem v rychlosti uvařila do dvou termo hrnků kávu, kterou jsme popíjeli cestou v autě.

„No to je dost šéfe!“ klepal si významně na hodinky řidič kamionu. Na chodníku stálo pět svalnatých chlapů a kouřili.

„Omlouvám se, ale měli jste přijet až příští týden,“ volal Jirka od auta.

„Tak moment,“ zarazil se řidič, zalovil na sedačce spolujezdce a vytáhl nějaká lejstra. „Tady to mám černé na bílém,“ ukazoval Jirkovi papíry.

„Jméno a adresa souhlasí,“ kývl Jirka. „Tak se do toho pusťte,“ obemýkal Jirka bránu a vhodové dveře, u kterých otevře ještě jedno křídlo, aby tam nábytek ti svalovci dostali. Se zbytkem kávy, jsem zůstala stát u auta a zapálila si cigaretu. Bojovala jsem s myšlenkou zavolat Tomášovi, ale nakonec jsem riskla, že ho vzbudím.

„Cože? Už? Mankote!“ zvolal a zavěsil. Asi za dvacet minut se přiřítíl společně s Jarkem. „To jsou fofy, to jsou fofry!“ sprásknul ruce, když vystoupil z auta. Oba se ke mě přiřhnali, políbili mě letmo na tvář a už byli v domě. Za chvíli vyšel z domu Jirka.

„Tady jsme úplně zbytečný,“ mávl rukou.

„Tak hoši,“ volal Tomáš na stěhováky. „Začneme!“

„Kámošky to tady ošéfujou a my jdeme na snídani,“ dal mi ruku kolem ramen a vedl mě na náměstíčko, kde jsme si v cukrárně dali každý dva chlebíčky a ještě jednu kávu. „Víš co mě teď napadlo?“ zvedl ke mně Jirka oči od kávy. „Že když máme už konečně nábytek, tak bychom ten náš dům mohli pěkně pokřtít,“ mrkl na mě šibalsky.

„Myslíš ty vůbec na něco jiného?“ ptala jsem se zcela vážně.

„Ne,“ odpověděl mi a oba jsme vyprskli smíchy.

Zvuk Jirkova mobilu, mě uvedl zpět do reality. „Neboj, dnes mám volno, kdyby nevím co bylo,“ zvedal telefon ze stolu.

Nevěřila jsem mu. To už jsem slyšela několikrát.

„Tak se do toho pusťte,“ říkal Jirka do telefonu. „Za jak dlouho to bude? Osm hodin? A nešlo by to nějak uspíšit, aby to bylo tak do tří do odpoledne?“ chvíli poslouchal druhý hlas v telefonu. „Tak zavolejte víc lidí a hotovo,“ řekl do telefonu a zavěsil. „Tomu nebudeš věřit,“ mrkl na mě přes stůl. „Právě nám montují kuchyň!“ zvolal radostně, až se po nás několik lidí ohlédlo.

„Jak to?“ nechápala jsem.

„Nevím, volali, že stojí před domem,“ smál se.

„Přeci říkali, že to bude trvat,“ nechápala jsem.

„Nabídl jsem Novotnému naše účetní služby se slevou, když to dokáže,“ přiznal se Jirka.

Hned mi to bylo jasné. „Takže tvoje firma mu bude dělat účetnictví?“

„Přesně tak,“ řekl spokojeně. „Získal jsem velkou prosperující firmu a ještě máme dřív kuchyň. Jaký jsem?“ ptal se dopíjel kávu.

„Úžasný!“ zvolala jsem. „Pro jistotu zavolám Tomášovi,“ sáhla jsem po mobilu.

„Ano beruško,“ ozval se Tomášův hlas. „Jejda, tam ne, ty balvane!!“ křičel na někoho.